Üks Palwe-laul.

Wisil: So pole issand süddamest, n. t. s.

1. So heldus, jummal, ullatab ni ma kui taewa ülle; so südda ikka hallastab; ja sinno joud ei löppe; oh helde, wäggew issa sa, mind omma last nüüd kule ka, et tullen sinno palwel!

2. Ei pallu ma suurt warrandust, ei ilma kallid asjo; mul anna agga tarwidust, et sest ei olleks pudo, ning tarkust jummal tunda sind, ja Jesust, kui ka ennast mind, et hing woiks rikkaks sada.

3. Suurt auu ma ei pallu ka, ehk kalliks sedda peaks; mind pattust agga puhhasta, et ennast ei te alwaks, ning sedda auu anna mul, et armas ollen, jummal, sul, ja neil kes töest waggad.

4. Ei polle ka pikk igga se, mis so käest, jummal, ihkan, waid et ma ellus targaste so taewariki nouan. Mo ello päwad on so käes; mind lasse agga sinno ees, kui surren, armo leida!

Häbbematta.

Üks Moisa-wannem olli ühhele tallopojale keik wannad wõllad kinkinud, olli temmale suwwiwilja ja rukkid moisa polest lasknud mahha tehha, olli temmale keik tarwitawad lojuksed ja keik maja- ja põllo-ristad kätte andnud, ja olli temmale peäleki lubbanud, temmale abbi tehha kui temmale äppurdus peaks johtuma. Olleks nüüd se tallopoeg keik need anded öiete tallele pannud ja prukinud, ja olleks ta nõbbedaste töed teinud; kül siis temma hea põlwe olleks kossund. Agga sedda temma ei teinnd mitte. Temma ei pannud ommad- ja -ristad mitte tallele, waid olli laisk ja holeto ja jodik. Kui ta nüüd seläbbi pea jälle kehwaks läks, ja temmale kitsas kätte tulli; siis läks ta Moisawannema kallale, ja pallus tedda, et ta temmale abbi teeks ja temma tallo waesusse eest hoiaks, nenda kui ta olli lubbanud. Siis kostis Moisawannem: „Ma ol„len sulle jo abbi teinud, kui ma sulle keik „need asjad andsin, mis tarwis läksid, sind „jälle kossutada. Nüüd piddi sul sedda taht-